

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1989/2023
07.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Милановић, адвокат из ..., против тужене Опште болнице „Др Радивој Симоновић“ из Сомбора, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 457/23 од 23.02.2023. године, у седници већа одржаној 07.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 457/23 од 23.02.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 457/23 од 23.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 733/20 од 21.10.2022. године, исправљене решењем тог суда П1 733/20 од 24.01.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље, којим је тражила да се обавезе тужена да исплати тужиљи на име топлог оброка и регреса као разлику укупне зараде за период од 01.11.2017. године до 30.09.2020. године, износ од 146.874,09 динара, са затезном каматом од 08.06.2021. године до исплате и износ од 29.861,29 динара на име затезне камате обрачунате до 07.06.2021. године, као и захтев тужиље да се обавезе тужена да накнади тужиљи трошкове парничног поступка, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 457/23 од 23.02.2023. године, одбијена је жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Сомбору П1 733/20 од 21.10.2022. године, исправљена решењем истог суда П1 733/20 од 24.01.2023. године, у одбијајућем делу и у делу којим је одређено да тужиља сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, као посебну на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11...18/20, у даљем тексту ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите је исплата на име трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. О овом праву тужиле нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке ревизијског суда у предметима у којима је одлучивано са истим или битно сличним чињеничним стањем или правним основом, имајући у виду да запослени којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава, остварују права на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плата у којем је садржан додатак на име тих накнада и саставни део коефицијента за сваког запосленог (закључак усвојен на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 05.07.2022. године).

Сходно томе, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе и новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу из радног односа дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Дакле, у споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинско-правним споровима који се односе на новчано потраживање.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 12.11.2020. године. Вредност предмета спора побијаног дела на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора као главног тужбеног захтева износи 146.874,09 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору из радног односа који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија тужиле није дозвољена применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић